

[Nathalie Lind]

sager«, tænker jeg naturligvis på sager, der er belagt med en straf af f.eks. bøde eller hæfte, eller hvilken parallel straffeform man har haft dengang, og når jeg tog det frem, er det, fordi ministeren siger og altså citerer fra betænkningen, at de fleste kriminelle sager også fremdeles vil blive påkendt uden nævningers medvirken. Ja, det er jo en selvfølge, hvis der i kriminelle sager er inkluderet det, jeg i dag ville kalde politisager, og det var det, jeg spurgte om.

(Kort bemærkning).

Knud Lind (FP):

I straffelovrådets betænkning om voldtægt, røveri og brandstiftelse, bilag 98 til retsudvalget på s. 13, skriver man:

»Det var retsplejerådets opfattelse, at man burde begrænse antallet af de straffesager, som skal undergives nævningebehandling. Rådet fremhævede for det første, at behandlingen ved nævningeting er særdeles tidkrævende. Den bør derfor begrænses.«

Det, vi her ser, er i realiteten, at man siger: disse nævningesager er tidkrævende og bekostelige, derfor bør de ikke finde sted; det er en opfattelse, som findes i juristkredse. Spørgsmålet er imidlertid, om man kan gå ud fra det synspunkt, at blot fordi de er tidkrævende eller bekostelige, bør det ikke være nævningesager. Kan retsbevidstheden holde til det? Det mener vi ikke i fremskridtspartiet, og derfor har vi måttet stille disse ændringsforslag.

Justitsministeren (Ole Espersen):

Det er klart, at hvis nævningesager hverken havde været tidkrævende eller bekostelige, kunne vi godt have brugt dem i langt større omfang, hvis der havde været et almindeligt ønske om det. Men når de er tidkrævende, når de er bekostelige, og når de forlænger berømmelsestiden både for de nævningesager, vi fortsat skal have, og for alle andre sager i landsretterne, så må vi overveje, om det er rimeligt at bruge nævningebehandling inden for områder, hvor udviklingen har været sådan, at nævningebehandling ikke længere er rimelig. Det er en sådan overvejelse, straffelovrådet har foretaget, og den overvejelse er jeg enig i.

Hermed sluttede forhandlingen om ændringsforslagene.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 2

forkastedes, idet 24 stemte for, 88 imod; 50 stemte hverken for eller imod.

Ændringsforslag nr. 1 betragtedes som bortfaldet efter forkastelsen af ændringsforslag nr. 2.

Lovforslaget som helhed sattes derefter til forhandling.

Forhandling

Ninn-Hansen (KF):

Inden vi afgør denne sag endeligt, vil jeg gerne rette en tak til de medlemmer, der igennem deres arbejde har prøvet at undgå en lovgivning, som vi ikke kan være bekendt, og som vil få nogle virkninger, som jeg heller ikke tror at de, der indstiller lovforslaget til vedtagelse, har gjort sig ganske klart.

Fru Nathalie Lind, hr. Hagen Hagensen og hr. Wilhelm har ihærdigt arbejdet for, at vi undgår denne situation. Jeg håber ikke, deres arbejde har været forgæves, selv om de måske lider nederlag i dag; der kan komme en dag efter denne.

Hvorfor er det så, at folketinget ikke kan være denne lovgivning bekendt? Det skyldes to ting. Den ene er, at en gennemførelse af dette lovforslag er en opfordring til landets domstole om at behandle nogle af de værste kriminelle handlinger mildere. Jeg synes, det er urimeligt i forhold til dem, der på grund af røveri, voldtægt og brandstiftelse er kommet ud for lidelser, altså de forurettede, at man gennem halvering af maksimumstraffen er med til at sige til landets domstole: folketinget mener, at man skal behandle dette mildere.

Jeg ved godt, nogle vil sige: det er ikke meningen. Men sådan har det altid været. Når man herinde sætter maksimum op eller ned, så er det en opfordring til domstolene. Jeg har hørt mange debatter her i tinget om narkotikaforbrydelser, hvor det er blevet fremhævet, at man ved at sætte maksimumstraffen op har tilkendegivet over for dom-